

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa Gminy K.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o nadużywanie pozycji dominującej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego
w (...)
z dnia 21 września 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 września 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Gminy K. (powód), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 14 kwietnia 2015 r., XVII AmA (...), oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 23 października 2013 r., nr (...) uznającej, że powód nadużył pozycji dominującej na lokalnym rynku świadczenia usług pogrzebowych i nakładającej na niego karę pieniężną w wysokości 84.300 zł.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której powód dopatruje się w uchybieniach, jakich dopuścił się Sąd Apelacyjny przy rozpoznawaniu sprawy. Powód podniósł także, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. czy gmina może objąć monopolem prawnym realizowaną na własnych cmentarzach komunalnych usługę kopania grobów, zasypywania ich i formowania mogił, tzn. czy kopanie grobów na cmentarzach komunalnych może być włączone w zakres usług cmentarnych, nie zaś pogrzebowych?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063).

Powód oczywistej zasadności skargi dopatruje się w uchybieniach Sądu Apelacyjnego, nie wskazując jednak konkretnie, o jakie uchybienia chodzi.

Prezentuje jedynie koncepcję preferowanego przez siebie rozstrzygnięcia, nie wykazując w istocie, że Sąd Apelacyjny rozstrzygnął sprawę w sposób nieprawidłowy, wymagający ingerencji Sądu Najwyższego.

Przechodząc następnie do oceny zaprezentowanego przez powoda istotnego zagadnienia prawnego należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy a istnieją rozbieżne poglądy w zakresie rozwiązania tego problemu, wynikające z odmiennej wykładni przepisu konstruującego to zagadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 6/12, LEX nr 1238129 i cytowane tam orzecznictwo). Ponadto, pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wywodu zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12, LEX nr 1232794 i cytowane tam orzecznictwo). Wywód ten powinien uwzględniać dotychczasowy dorobek orzecznictwa i doktryny, a także wskazywać w przekonujący sposób, za pomocą odpowiedniej argumentacji juredycznej, preferowany przez powoda sposób rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego oraz wykazującego wadliwość odmiennego rozwiązania sformułowanego problemu, w szczególności przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych przez Sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy stwierdza, że brak jest podstaw do merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda, gdyż powód nie oparł sformułowanego przez siebie zagadnienia prawnego na żadnym przepisie, a jedynie odniósł się do sytuacji faktycznej sprawy. Nie uzasadnił tym samym, że istnieje potrzeba publicznoprawnego rozpoznania jego skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

